

Poustevník na skále svatojanské.

Román z pobřeží od Emilie Flygaré Carlénové.

PŘELOŽIL HUGO KOSTERKA.

DÍL III.

Pokračování.

Když je Fanny měla tam s sebou a ke všemu nezapečetěné, bylo asi jejím úmyslem odevzdati je při loučení osobě, čekající venku před Stormbovomým domkem.

Georg pokládá tudíž za první povinnost vrátiti jí neodvratně ztracené psaní, neboť ona bude jistě v největším neklidu, vrátí-li se sem a nenajde-li psaní na onom místě.

"Mne," řekl si — a tak myslil a cítil — "mne se to rozhodně netýká. Kapesník si přes to uschovám památku na milovanou přítelku z mládí."

Nyní vchod listek, pero a inkoust, chtěl vložit psaní do obálky a poslati jí je s několika řádky. Vzpomněl si, že ona bydlí u starého příznivce a přítele jejího otce, jehož dcera jí patrně provázela.

A nepovoluje pokušení, které mu náspověděl: "Snad by přece mohl přejít toto psaní, které asi rozhoduje o osudu jejím a ještě někomu!" rychle snažil se vložit je do obálky, když byl nejprve na přiložený listek napsal tyto řádky:

"Drahá Fanny!
Tvůj přítel z mládí — jehož krutému neštěstí jsi zajisté někdy věnovala vzpomínku sdlnosti — navštívil včera tvůj pokoj, do něhož jsi byla krátkou chvílí před ním nahlédla. Našel jsem za dveřmi garderoby kapesník vyšitý tvým monogramem a v něm byl zavázán přiložený dopis.

Ujišťuji tě svou ctí, že jsem z něho nevyčetl slova.

Ze ti je jistě s vřelým a upřímným pozdravem

Georg Letsler.

P.S. Kapesník si ponechávám." Když bylo psaní posláno po lodníku, cítil Georg zvláštní spokojenost se svým jednáním.

Zbytek večera byl tráven některými zbývajícími pracemi na souši.

Druhého dne z rána za šera byly vyviženy kotvy.

K polednímu, když velkolepé obchodní město leželo už daleko za ním (neboť svěží vánek hnál loď rychle po vinách), předstoupil tvář lodníka, jemuž předěšedlo dne bylo světo psaní pro Fanny, a odevzdal je Georgovi ve zprávu, že když byl marně klepal na všechny dveře, aniž byl vpuštěn, byl nucen psaní odnésti nazpět na loď.

Georg je přijal a pocítil zvláštní dojem, když se psaní octlo znovu v jeho ruce.

Zatím uzavřel je mezi ostatní své papíry, aby je při nejbližší příležitosti poslal nazpět.

Ale nebylo posláno nikdy.

Psaln Fannino, zapečetěné, následovalo ho na cizí moře a do cizích zemí.

Když jeho duše byla blízko truchlivého zadumání a trpkého bédování nad zmizelými rájskými dny, kdy ho jeho nevěstovně milovaná manželka provázela na Elvite Korneliu rovněž trpce postrádané, na zamilovanou loď jeho mladických snů — tenkrát, kdy všechny ony vzpomínky ho uvrhly do pout zoufalství a rozladěnosti a činnost ani rozum nestačily mu z toho pomoci, vydal psaní, které stalo se mu drahocennou společností v opuštěné kajutě.

Prohlédl si je vždycky a hádal, hádal opět, co asi ono obsahuje, a při tom se stávalo, že milá Fannina podoba z krásných dob mládí, kdy byla jeho malou bohyní na Strandu, poněkud se mísila s podobou Elviniho a obě ubytovaly se společně v jeho nitr, v němž alespoň někdy vysvitlo slunečko.

Ale tyto návštěvy Fanniny netrvaly nikdy dlouho: podobu Elviniho zaplaňovala většinou podobou oné s modrým očima.

A když opět se dostavil tajemná touha do nitra, musilo psaní znova na světlo boží.

Čtyři měsíce dovedl Georg opakovat své psaní po bližším seznámení se s jeho obsahem.

Jednou večer, když se nad celou přírodou rozkládal rozladěný smutek, nalézající i v jeho nitru věrnou ozvěnu, byl konec se vším namáháním pro contra: obálka je krycí byla roztržena — nyní nebylo slechu o nějakém rozpakování. Ba on si řekl zvláštním, rozhodně klidným hlasem: "Za několik málo měsíců budu beztoho znáti výsledek. . . a ostatně, co mně na něm záleží?"

Psaln bylo rozvíjeno. A jistě uznal, že ho příliš zajímá, když četl:

"Nejmilejší pane W.!

Jsem dnes sklíčena jako jsem už dávno nebyla, neboť vím, že musím zarmoutit někoho, který

měl takové myšlenky. Složil psaní, zapečetil je znova a neotevřel je po celou cestu.

Počátkem listopadu kotvila Georgova nová loď po nejšťastnější plavbě opět v Goteborském přístavu, a co snila svůj zimní spánek, chvátila na na Svatojanskou skálu, aby sám přezimoval u otce.

Helgenas nechtěl ještě navštívit: byl by bolestněji rozvíjel jeho rány než cokoli jiného. vždyť tyto dosud krvácející Psi Heeringovi, který ho v svých psaních vybízel, aby přijel a prohlédl si všechny opravy, které považoval za nutno vykonati.

Ale Henning, který žil se svou mladou paní velkolepě na Helgenasu vždycky závidivě, netruchlil příliš, že Georg nepřicházel, obzvláště když už měl příležitost projeviti svou a Vendelinu vděčnost za "neobyčejně drahé a velkolepé dary zasláné jim bratrským jejich přítelem."

"Vím, bohužel," tak to znělo v onom psaní, "že jsem ani zdaleka nezasloužil podobné zdvořilosti. Nicméně odvažuji se k jistému naději, že nebudete, pane Letslere, nikterak nespokojena s mou činností. Alespoň v okolí u nás se tvrdí, že snad málokteré panství je tak spravováno, jako Helgenas a Axelholm."

Georg nepochyboval vůbec o velkých Henningových zkušenostech v hospodářství a poněvadž sám neměl zbla vědomostí v tom oboru, byl obzvláště spokojen, že nejen zabezpečil blahobyt těch, kteříž žili srdci Elviniho blízcí, nýbrž též že žil bez všech podobných starostí.

Než přes to nebyl tak důvěřiv, tak lhostejný nebo neznalý toho, co majetek dříve vynášel, aby nevěděl, nač může počítat.

S bolestí povšímal si Georg, jak otec toho léta hrozil sešel.

Letsler usmíval se sice laskavě a srdečně, když se Georg s malým náběhem bývalé svěžesti snažil uspořádat jejich domácnost pro zimu, ale úsměv byl mdlý a nespokojoval Georga, neboť on se hrozil myšlenky, že jednou úplně osamotní.

Z důvěrné rozmluvy s Nisseem vyzvědl, že otec trávil dny většinou v pobožnosti a na modlitbách. Neveděl se už ptáky, škeblemi nebo hrou v šachy. Břečtan byl uschlý, a on začal Nisseovi, dokud ještě na břehánu rostlo několik listků, o něj se starat, a když byl Nisse přes to trochu umlácený, řekl mu: "Nechej ho, nechť zhynou v klidu. už nemusíš růst!"

"Ah tak," prohodil Georg příliš sklíčene — "už nemusíš růst!" Letsler, tuše a poznávaje Georgův zármutek, bral milovaného syna častěji za ruku.

"Neznejpokoj se, synu: ještě nejsi připraven k odchodu."

Ale někdy jiný se onoho podniku připravil k odchodu na věčnost.

Patron Holmer, který po hrozné zkáze byl se sice dosti vzmohl novým obchodem, netěšil se dlouho svému klidu. Celé léto od počátku jara, kdy se Fanny vrátila domů, aby ho už nenachala samotného, cítil se churav a tato nemoc se na podzim zhoršila. A když poznával, že se už s ním chýbí ku konci (ačkoli počal chodit), řekl jednoho dne dečí, sedící neobyčejně zkmouceně vedle něho: "Jsem spokojen, milé dítě, neboť vnitřní hlas, v němž věřím jako ve vlastní slovo boží, napovídá mně, že tvoje věrná láska najde brzy odměnu. Ano, ano, jen pteďe mou tak nečervecí. Když jsi na jaře odmítl poslední nabídku, poznávám, že s nikým nechceš a nemožeš být šťasten, leč s jistým kapitánem — a ten přijde!"

V této pevné důvěře skončil též Holmer.

Skladiště na Strandu bylo pronajato a Fanny odštěňovala se do Goteborgu. Ale v době, co byla ještě doma, navštívvala velmi často samotě jako dříve.

Karolus a Georg, kteříž po hrozné události u Munkskarru přimknuli se k sobě těsněji, byli též zimy takto ustavičně pospolu, totiž tak, že Karolus většinou se zdržoval na Svatojanské skále, kdež se snažil podobně jako Georg vyhovovati nejmenšímu přání starcovu.

Ale přání tohoto umlka, a měl-li nějaké, jistě se o něm nikdy nezmínil.

Byl krásný pohled na ty statné zmořáky, jak seděli v tiché zmožnosti a poslouchali Nissa, čtoucího obvyklým, dobráckým hlasem stávkovi z bible a večer. Někdy četl též Georg, ale silný, plný zvuk hlasu jeho nezamouval se slechu Letslerovu jako onen, jemuž jednou po vždy navýkl.

Za to bovořoval Letsler tím plnější se synem o důležitých záležitostech zaměstnávajících jeho duši a vyléval své myšlenky, své názory do takových jasných a krásných forem, že Georg s tíchným nadšením ho poslouchal a děkoval Bohu, který dovolil ubohému, dlouho štránému srdci najíti konečně jasné, světlé a oživující naděje.

Zatím měla mysl Georgova též místo pro mnohé vzpomínky a dojmy, které ho často překvapovaly, když se domníval, že myslí buď na svou nebožku Elviru neb na starého milého otce.

Bál a hrozil se oněch dojmů a vzpomínek a stydl se bez mála sám na sebe, když je někdy proti své vůli poslouchal: tolik věcí mu náspovědly o minulosti a o budoucnosti.

Než — nemohl se odevzdati bezmocně takovému pobouření. On, jenž nadmíru miloval a byl též milován nejněžněji, nejodvážněji manželkou. on, jenž jí tolik postrádal a pro ni truchlil "Ano," říkával si v duchu, "truchlím pro ni příliš, než abych jí byl nevěrem!"

A znova plaše couvl, neboť nebyl nikdy zcela spokojen se svým tvrzením.

Nalézán psaní bylo už dávno znova otevřeno a nešetněkrát přečteno, ale na tom nebylo dosti: on už dlouho za všemožných záminek pátral ve skříň otce, až konečně našel malý svazek dopisů, který otcí světlil krátce před svým odjezdem na námluvy na Helgenasu.

"Hledáš něco, milý synu?" ptal se ho jednou Letsler.

A Georg odpověděl na to zrudnou v tváři: "Myslím jsem, že jsem tam vložil nějakou mapu!"

Za několik dnů po té, když Letsler náhodou zahlédl do jeho pokojku, spatřil ho, jak horlivě sedí a studuje zmíněnou mapu. Tu usmál se starý ve svém nitru a doufal, že se Georg přece jednou vzmůže a najde opět štěstí a radost v životě.

"Myslím," řekl jednou Karolus rázně přerušuje dlouhé mlčení o té záležitosti, "že kapitán Georg úplně zapomněl na slečnu Fanny, vždyť ani málo netouží vidět se s ní."

"Vzpomínám na ni tak řídko, že jsem do dnešne nemohl mít podobné touhy!" odpověděl Georg nuceně. "Nicméně domnívám se, že by shledání s ní způsobilo mně radost."

"Tak, tak, toť zrovna moje mínění!" vpadl do řeči Karolus, ale nerozbral dále tuto záležitost. Karolus byl příliš chytrácky a nedal na sobě znáti, že by Georg rád ještě pokračoval, avšak poněvadž nebyl si jist, jak Fanny nyní smýšlí, nechtěl si velet na svědomí více než pouhou nevinnou nářku.

Tak se pomalu přiblížil konec ledna. A nyní nemohl Georg přes svůj zármutek, své postrádání, své vdovství děle před sebou skrývat, již živoruč stará láska vši silou zatlačuje onu, jejíž předmět zmizel dávno s tohoto světa.

Chtl opět najíti život, ne-li rážový, alespoň jinak měnivý, než pouze černé a bílé: chtěl opět vyplnit prázdny prostor v srdci, v duši, v mysli. A na světě existovala pouze jediná, která jej mohla vyplniti.

Ale byly nyní jeho city, když zármutek spustil mu srdce, tak hluboké a opravdové, tak vroucné, aby mohly úplně uspokojiti tu, která ho milovala věrně a mocně? "Ano, mám za to, že jsem dosti dosti ohnivý!" myslil, neměl však odvahu přiznati, jak ohnivým do opravdy je.

Konečně se rozhodl, že vykoná cestu na Helgenas.

Chtl se tam pustit přes Goteborg, a až tam přijede, nechtěl se tvářiti lhostejným, nýbrž chtěl vyhledat svou starou přítelkyni z mládí.

Cestu onu podnikl.

Ale už za týden vrátil se domů. Jak sám tvrdil, ztratil po cestě chut: cesta na Helgenas musela být odložena na jindy.

Karolus nedověděl se nikdy o příčině této náhlé změny, avšak z Georgova mlčivého a vážného chování vytušil něco, co se blížilo pravdě.

Nás kapitán navštívil milenku z mládí a našel ji v jejích dvacetiletých letech mnohem hezčí, než v osmiletých. A pocíťoval polo se bláznivě z radostí, jak ochotně se jeho nitro otevírá, aby přivítalo dávno milovanou dceru. Nečervec se stádem, že jí znova chce poskytnout místo v srdci: nyní červec se strachem, že je snad ona nepřijme.

A toto poslední zdálo se být víc než povážlivým.

"Nemohla jsem darovati své srdce než jednou!" stálo ovšem v psaní, ale přes to domníval se po řád Georg, že mu toto srdce už nepatří. Snad také nepatřilo, ačkoli to tajila.

Když však Fanny viděla, že ji on vyhledává pohledy, o nichž pochybovati nemohla, a přes to zahalovala se závojem neklidnějšího přátelství, nedělo se to z křehkosti aneb proto, aby sesílila jeho nové probudilý cit, nýbrž aby mu dala nejstředněji pocíť, že i když ho dosud miluje, nemůže a nechce zapomenout, že jeho srdce jednou ztratila.

Ach, jak by byl rád viděl v jejích očích opět státi se blesky mezi tmem a světem, mezi ohněm a ledem, jak je kdysi viděl v očích

Elviniho! Dokazovaly by, že by ho ráda k sobě přitáhla, že by ho ráda přestrelala, aby mu potom darovala vše.

Ale Fanny nezdála se chtít mu něco dát — a takové pohrávání s city bylo úplně proti její mysli.

Georg zám Fanny, a v jejích očích, v jejím chování tkvělo něco, co ačkoli bylo jemné a laskavé, nicméně přímo připomínalo, pokusil-li se, že se mu to rozhodně nepodaří.

Nanejvýš sklíčen odejel domů. Nyní už nechtěl mysliti na svůj uprchlý sen mládí, ba ani na nový. Život rozkládal se opětně těžký a temný před ním. Ale musil spoutati tyto city, tento nový zármutek, který skoro předčil starý. Nikdo by nebyl tužil, jak se přepočítal.

A zase jednou nastalo jaro. Kry ledové odpluly. Květiny v Nissových starých neckách pučely a těšily se na slunce, které vidělo na ně svítiti.

Karolus se dávno připravil na první cestu. Ale Georg se nechystal: chtěl zůstat u otce.

A tím dospělo naše vypravování k bodu, který začátek kapitoly naznačuje — k druhému jaru, které vlahými vánky ovivalo zelenající se hrob Elviniho.

XXI.

Jednoho krásného, mírného večera koncem května zaujal Letsler místo po boku synově, na starém, zamilovaném balvanu, na němž za tolika různých změn svého vnitřního života sedával a pozoroval ony skály, ony kopce, ony břehy a moře bohaté pro něho vzpomínkami. Se vším byl znám, a proto pozoroval nyní každou jednotlivost s hlubokým zájmem, jaký pocíťujeme k předmětům pro nás drahým, od nichž tušíme, že se musíme brzo odloučiti.

Zrak Georgův spočinul na otci a tento pohled vyjadřoval: Brzo zruší se poslední svazek.

"Kolik let strávil jsem na této skále!" řekl zahájiv hovor Letsler. "Šestnáct let je dlouhá doba, milý synu, avšak jak je krátká pro pokání z nesmírnosti svých hříchů!"

"Ach, otče, pokání to bylo dlouhé, ach, tak dlouhé, že nelze ani pochopiti, jak je mohlo člověk přestáti! A byl jsem dávno přesvědčen, že pokání převládá hřích, Bůh je viděl, přijal a seslal ti klid."

"Ano — seslal mně klid."

Jak je mi nyní bláze u srovnání s dnem, kdy stván vnitřními boulemi, našel jsem stoučen na této skále! Ale brzo mně bude mnohem líp než v tomto okamžiku. brzo, dráhy synu, ukončí se mé toužení: tvoje matka. ó, jaké shledání!"

Umlkl a paprsek dávno vyhaslého ohně zplanul nyní v mdlém jeho oku.

"Drahý otče, nezavidím ti nebeské blaženosti, která tě očekává, ale, velký Bože, snad mně odpustíš, když já — tak chudý, tak chudý, jakým se potom stanu — přeji si tebe následovat. obzvláště, když mne tam čeká milovaná a postrádaná manželka."

"Nikoliv tak, milý Georgu! Ve věku ne celých sedmadvaceti let, sotva v dosaženém mužném věku, není dovoleno takto hovořiti. Tvůj zármutek byl velký, hluboký a trpký, avšak lze jej vyléčit. . . . a neklamu-li se příliš, byly rány srdce tvého blízky vyčetení?"

"Ano, otče, musím se ti přiznat! Pocit stoudu pekázel mně však přiznati, co že otče tušíš, byl jsem přesvědčen."

"A proč bys se stydl, že v tvém mladém srdci chystá se vypuštění nové jaro? Kdyby nebyl miloval nikoho mimo Elviru, divil bych se, že's opět pocítil lásku. Ale nyní je to jiné. Ta, k níž se tvá láska vrací, byla ti vším, než jsi poznal Elviru! Od oné doby sdílili obě společně po delší dobu v tvém nitru a ty dalek toho, přijati nový a cizí zjev, přimykáš pevněji a věrněji k bytosti, která podle mého určitého přesvědčení obdělá té největším a nejjistějším blahem, jehož člověk na zemi dosáti může. Fanny vynázejte se silnými city, má však také odvahu a vůli potlačiti a opakovati je."

"Ach, otče, jak je mi bláze, když slyším tato slova — usmívají mne vlastně s mým svědomím, co současně posvěcují můj starý cit. Ale, bohužel, vládoce ona příliš velkou schopnosti se přemáháti. Nevěřím, že by na mne zapoměla, než."

. tak se alespoň zdálo, myslil si v zímě, když jsi byl v Goteborgu? Pochopil jsem dobře, proč jsi přijel tak brzo domů."

"Ano, tak jest, nebyla chladná, avšak ani ohnivá, a proto bál jsem se odvažiti k rozhodnému kroku."

"Jedna již úplně správně, milý synu! Musíš jí dopřít čas, aby mohla zapomenouti na zármutek, který jsi jí způsobil. Ale bolelo by mne, kdybych jí už nepatřil, než zemfu. Přirostla pevně k mému srdci — její zevněšek připomíná mně ustavičně Nicolieu. . . . Ba musím se přiznati, že vlastně po ní toužím."

Dokonce budoucnost.

Severovy Léky.

SEVEROVY ŽIVOTNÍ BALSÁM vždy vyléčí Zápnu, Neehůž k jídlu, Bolesti hlavy, Závrať, Nudýmaní, Slabost, Větry. 75ct.	SEVEROVY BALSÁM Pro PLÍČE Vyléčí Kašel, Chřipku, Nastuzení, Chrapot, Zánět průdušek. Na prodej ve všech lékárnách a obchodech s léky. 25 a 50 ct.	Severov Regulátor ženských nemocí Vyléčí rychle ženy a dívky trpící nějakou nepravidelností. Léčte se v čas. \$1.00.	Severov Nervotón Léčí vysílání, Trosení, Nespavost, Nervóznost. \$1.00. Odporučuje se dámm po porodu.	Severov Krvécistitel Sbíjí tělo, Čistí krev, Hojí vředy, Zahání nádorovitost. \$1.00.	Severova Mast' Na rány a boláky hojí otevřené rány, vředy, spáleniny, atd. 25 ct. poštou 25ct.	Severova Mast' pro játra upraví žlučiviny, Stolici, Chut' k jídlu. 25ct., poštou 27ct.
---	--	--	---	--	---	--

W. F. SEVERA
CEDAR RAPIDS, IOWA.

První český hudební závod.
Veškeré dechové a smyčcové nástroje a všechny příslušenosti k nim.
Hudebniny pro kapely a školy pro všechny nástroje. Cenníky zasílám zdarma.
Jednatel firmy: V. F. Červený a Synové z Hradce Králové, hotoviteli světových hudebních nástrojů.
Louis Viták, 204 Wabash Ave., Chicago, Ill.

STORZ BREWING COMPANY

—VYRÁBÍ—
v sudech i lahvích a po celém západě rozesílá výtečný ležák.

A. N. Frick & Son Co

Velkoobchodníci a importéři
LIHOVIN A LIKÉRŮ.
Nástupci firmy: L. Kirscht Sr., Frick a Erbert.
Tel. 544. 1001 Farna ul., Omaha

Fred Krug Brewing Co.

OMAHA, NEBRASKA.

"Státní vzorný pivovar."
Vari nejlepší druh ležáku
Cabinet a Extra bílé v sudech a v lahvích.
Vyrovná se každému a žádný ho nepředečí.

NAŠE ZÁSADY: Nejlepší materiál a nejlepší technická dovednost.
Velká pečlivost a obchodní opatrnost
NAŠE SNAHA: Uspokojiti obecnost.
NAŠE ODMĚNA. Stále se zvětávající obchod.

Dopisy se ochotně vyřizují dle přání.

Metz Bros. Brew'g Co.

Starí a spolehliví sládoči.
Vaří a lahvuji výborné pivo.
Telefon 19. OMAHA, NEBR.

Pro stůl.

Ti, kdož dovedou oceniti výborný stolní nápoj, oblibí si zajisté naše "GOLD TOP" lahvové pivo. Jest lehké, perlicí se a říká se jako jest zdravé, jest i chutné. Vyrobeno jest z nejlepšího chmele, vybraného ječmene a čisté vody — není v něm ani jediné přisady, jež by byla škodlivá nebo nezdávavá. Není to laciné pivo v nížádém smyslu, ale jest to jedno z nejlepších, a ti, kteříž je jednou okusili, stali se řádnými našimi zákazníky.

Dodává se v bednách a sice v lahvích kvartových nebo pintových. Objednejte si u svého obchodu náka aneb telefonem. — Tel. Omaha 1542; So. Omaha 8.

JETTER BREWING CO., vaří a lahvuji výborné pivo SOUTH OMAHA, NEB.

Pokrok Západu,

Předpat' se na. . .
nejlacnější týdeník na západě, pouze \$1.00 ročně.